

ДРУГЕ ПОСЛАННЕ СЪВ. АПОСТОЛА ПАВЛА ДО КОРИНТЯН.

¹ Павел апостол Ісуса Христа, волею Божою, та Тимотей брат, церквам Божим у Коринті з усіма съвятими у всій Ахаї:

² Благодать вам і впокій од Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа.

³ Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя і Бог всякої утіхи,

⁴ що втішає нас у всякому горю нашому, щоб змогли ми утішати тих, що у всякому горю, утішеннем, яким утішаємось самі від Бога.

⁵ Бо яко ж намножують ся страданя Христові в нас, так Христом намножуєть ся і утішенне наше.

⁶ Чи то ж ми скорбимо, то для вашого втішення і спасення, котре звершуєть ся терпіннем тих мук, що й ми терпимо; чи то ми втішаємось, то для вашого утішення і спасення.

⁷ І впованне наше тверде про вас, знаючи, що як спільники ви страданя нашого, так і утішення.

⁸ Бо не хочемо, братте, щоб ви не відали про горе наше, що було нам в Азії, що над міру і над силу тяжко було нам, так що не мали вже надії й жити.

⁹ Та сами в собі присуд смерти мали, щоб не надіяти ся нам на себе, а на Бога, що підіймає мертвих,

¹⁰ котрий з такої смерти збавив нас і збавляє, і на котрого вповаємо, що й ще збавляти ме,

¹¹ за підмогою і вашої за нас молитви, щоб за те, що нам даровано стараннем многих, многі за нас і дякували.

¹² Се бо хвала наша, свідчення совісти нашої, що ми в простоті і чистоті Божій, не в мудрости тілесній, а в благодаті Божій жили на світлі, більше ж у вас.

¹³ Не инше бо пишем вам, як або що читаєте, або розумієте; маю ж надію, що й до кінця зрозумієте,

¹⁴ як і зрозуміли нас від части, що ми хвала вам, яко ж і ви нам у день Господа нашого Ісуса Христа.

¹⁵ І в сій певності хотів був я прийти до вас перше, щоб і другу благодать мали,

¹⁶ а через вас пройти в Македонію, і знов з Македонії прийти до вас, а ви щоб провели мене в Юдею.

¹⁷ Сього бажаючи, хиба я легким розумом що робив? або що задумую, чи по тілу задумую, щоб було в мене то так — так, то, ні — ні.

¹⁸ Вірен же Бог, що слово наше до вас не було „так“ і „ні“.

¹⁹ Бо Син Божий Ісус Христос, вам нами проповідуваний, мною та Сильваном, та Тимотеєм, не був „так“ і „ні“, а було у Йому „так“.

²⁰ Бо скільки обітниць Божих, то (все) в Йому „так“ і в Йому „амін“, на славу Божу через нас.

²¹ Той же, що утверджує нас із вами у Христа й намастив нас — Бог,

²² Він і запечатав нас, і дав задаток Духа в серцях наших.

²³ Я ж свідком Бога призиваю на свою душу, що, щадивши вас, ще не прийшов в Коринт.

²⁴ Не тому, що ми пануємо над вірою вашою; ні, ми помічники вашої радості, бо ви стоїте вірою.

2

¹ Розсудив же я сам із собою се, щоб знов у смутку

до вас не прийти.

² Бо коли я завдаю смутку вам, то хто мене розвеселить, як не той, хто засмучений через мене.

³ І написав вам се, щоб, прийшовши не мав смутку від тих, котрими годилось би мені веселитись, певен будучи про всіх вас, що моя радість для всіх вас.

⁴ Бо з великого горя, і туги серця написав я вам з многими сльїзми, не щоб ви смуткували, а щоб пізнали любов, котрої в мене пребагато до вас.

⁵ Коли ж хто засмутив, не мене засмутив, а від части (щоб не отягчив я) і всіх вас.

⁶ Доволї такому сієї карі від многих.

⁷ Так що напротив лучче простїть і утїште, щоб надто великий сум не пожер такого.

⁸ Тим же благаю вас, обявіть любов до него.

⁹ На те бо й писав я, щоб мати доказ од вас, чи у всьому ви слухняні.

¹⁰ Кому ж ви прощаєте, тому й я; бо й я, коли що кому простив, то ради вас перед лицем Христа,

¹¹ щоб не подужав нас сатана; бо нам відомі задуми його.

¹² Прийшовши ж у Трояду на благовісте Христове, як відчинено менї двері в Господї,

¹³ не мав я впокою в дусї моїм, не знайшовши Тита, брата мого; а, попрощавшись із ними, вийшов у Македонїю.

¹⁴ Богу ж дяка, що завсїгди дає нам побїду в Христї, і пахощі знання свого обявляє через нас у всякому місці.

¹⁵ Бо ми пахощі Христовї Богу в тих, що спасають ся, і в тих, що погибають:

¹⁶ одним ми пахощі смерти на смерть, а другим пахощі життя на життє; та кого на се вистачить?

17 Не такі бо ми, як многі, що крамують словом Божим, а щиро, як од Бога, перед Богом, у Христі глаголемо.

3

1 Чи нам же починати знов самих себе поручати? або треба нам, як иншим, поручальних листів до вас, чи од вас поручальних (листів?).

2 Ви наше посланнє, написане в серцях наших, котре знають і читають усі люде.

3 (А й надто) ви явлені, що ви посланнє Христове через служеннє наше, написане не чернилом, а Духом Бога живого, не на камяних скрижалях, а на тілесних скрижалях серця.

4 Надію ж таку маємо через Христа до Бога,

5 бо ми не в силі самі від себе що думати, яко із себе; а сила наша від Бога,

6 котрий і дав нам силу бути слугами нового завіту, не букви, а духа; буква бо вбиває, а дух животворить.

7 Коли ж служеннє смерти, письмом вирізане на каміннях, було в славі, так що сини Ізраїлеві не могли дивитись на лице Мойсейове задля слави лица його минущої,

8 як же не більше служеннє духа буде в славі?

9 Бо коли служеннє осуду — слава, то геть більше служеннє правді багатше славою.

10 Бо й не прославилось прославлене в тій мірі, задля переважаючої слави.

11 Коли бо те, що минає, в славі, то багато більше в славі те, що пробуває.

12 Маючи оце таке впованнє, уживаємо велику волю,

13 а не яко ж Мойсей, що клав покривало на лице своє, щоб сини Ізраїлеві не дивились на кінець минушого.

14 Та осьліпились думки їх: бо аж до сього дня те ж покривало в читанню старого завіту зостаєть ся невідкрите, котре в Христї зникає.

15 Ні, аж до сього дня, коли читаєть ся Мойсея, покривало на серці їх лежить.

16 Як же обернуть ся до Господа, здійсмаєть ся покривало.

17 Господь же Дух; де ж Господень Дух, там воля.

18 Ми ж усі відкритим лицем, поглядаючи як у дзеркало, на славу Господню, преобразуємось у той же образ від слави в славу, яко ж від Господнього Духа.

4

1 Тим же то, маючи се служенне, яко же помилювані, не слабнемо,

2 а відреклись тайного в безчестю, не ходячи в лукавстві, ані хитруючи словом Божим, а явленнем правди поручаючи себе всякій совісті чоловічій перед Богом.

3 Коли ж і закрите благовісте наше, то у погибаючих єсть закрите,

4 в котрих бог віку сього осьліпив думки їх, невірних, щоб не засіяло їм сьвітло благовістя слави Христа, котрий єсть образ Бога.

5 Бо ми не себе самих проповідуємо, а Христа Ісуса Господа, себе ж самих слугами вашими Ісуса ради.

6 Бо Бог, що звелів з темряви засіяти, той засьвітив у серцях наших на просьвіченне розуміння слави Божої в лиці Ісус-Христовім.

7 Маємо ж скарб сей у глиняних посудах, щоб премножество сили було від Бога, а не від нас.

⁸ У всьому горюємо, та не нарікаємо; тривожимось, та не теряємо надії;

⁹ гонять нас, та ми не покинуті; повалені ми, та не погублені;

¹⁰ всякого часу мертвість Господа Ісуса на тілі носимо, щоб і житте Ісусове в тілі нашому являло ся.

¹¹ Завсіди бо нас живих на смерть видають задля Ісуса, щоб і житте Ісусове являлось у смертному тілі нашому.

¹² Тим же оце смерть в нас орудує, а житте в вас.

¹³ Мавши той же дух віри, по писаному: Я вірував, тим і глаголав, і ми віруємо, тим і глаголемо,

¹⁴ знаючи, що хто підняв Господа Ісуса, і нас через Ісуса підійме і поставить з вами.

¹⁵ Все бо задля вас, щоб богата благодать через благодаренне многих намножувалась на славу Божу.

¹⁶ Тим то не слабнемо; ні, хоч зовнішній наш чоловік мліє, та нутрянний обновляеть ся день у день.

¹⁷ Бо теперішня легкота горя нашого надто над міру приготовлює нам вічну вагу слави,

¹⁸ нам, що не дивимось на видоме, а на невидоме; що бо видоме, дочасне, що ж невидоме, вічне.

5

¹ Знаємо бо, як земний будинок тіла нашого розпадеться ся, ми будівлю від Бога маємо, будинок нерукотворний, вічний на небесах.

² Бо в сьому ми стогнемо, бажаючи одягтись домівкою нашою, що з неба,

³ коли б тільки нам, і одягнувшись, нагими не явитись.

⁴ Бо, стогнемо отягчені, будучи в тілі сьому, з котрого не хочемо роздягтись, а одягнутись, щоб смертне було пожертє життем.

⁵ На се сотворив нас Бог, і дав нам задаток Духа.

⁶ Оце ж маймо духа всякого часу, знаймо, що, домуочи в тілі, ми далеко від Господа:

⁷ (бо ходимо вірою, а не видіннем.)

⁸ Маймо ж духа й воліймо лучче бути далеко від тіла, а домувати у Господа.

⁹ Тим і силкуємось, чи то будучи дома, чи далеко від дому, бути Йому любими.

¹⁰ Всім бо нам треба явитись перед судищем Христовим, щоб прийняв кожен по тому, що заробив тілом, чи то добре, чи лихе.

¹¹ Знаючи оце страх Господень, пересвідчуємо людей; Богові ж явні ми, і вповаю, що й вашим совістям обявились.

¹² Не знов бо похваляємо себе перед вами, а даємо вам причину хвалитись нами, щоб мали що (відказувати) тим, що хвалять ся лицем, а не серцем.

¹³ Бо як ми не при собі, то (се) Богові; а як ми тверезимось (здержуємось), (се) вам.

¹⁴ Бо любов Христова вимагає від нас, судячих так, що, коли один за всіх умер, тоді всі вмерли;

¹⁵ і (що) Він умер за всіх, щоб живі ніколи більш собі не жили, а Тому, хто за них умер і воскрес.

¹⁶ Тим же ми від нині нікого не знаємо по тілу; коли ж і знали по тілу Христа, то тепер більш не знаємо.

¹⁷ Тим же, коли хто в Христї, той нове сотворінне; старе минуло; ось стало все нове.

¹⁸ Усе ж від Бога, що примири́в нас із собою через Ісуса Христа, і дав нам служенне примирення,

¹⁹ яко ж бо Бог був у Христї, примиряючи сьвіт із собою, не полїчучи їм провин їх, і положив у нас слово примирення.

²⁰ Замість Христа оце ми посли, і наче Бог благає

(вас) через нас; ми просимо вас замість Христа: примиріть ся з Богом.

²¹ Бо Він Того, хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Йому.

6

¹ Помагаючи ж (Йому), благаємо вас, щоб ви марно благодать Божу не приймали.

² (Бо глаголе: Приятного часу вислухав я тебе, і в день спасення поміг тобі. Ось тепер пора приятна, ось тепер день спасення.)

³ Ніякого ні в чому не даємо спотикання, щоб не було ганене служення,

⁴ а у всьому показуючи себе яко слуг Божих: у великому терпінню, в горю, в нуждах, в тіснотах,

⁵ в ранах, в темницях, в бучах, у працях, у недосипаннях, у постах,

⁶ в чистоті, в знанню, в довготерпінню, в добрості, в сьвятому Дусі, в любові нелицемірній,

⁷ в словах правди, в силі Божій, із зброєю праведности в правій і лівій,

⁸ славою і безчестем, ганьбою і хвалою; яко дуросьвіти, та правдиві;

⁹ яко незнані, та познані; яко вміраючі, і ось ми живі; яко карані, та не повбивані;

¹⁰ яко сумні, а завсїди веселі; яко вбогі, многих же збогачуючі; яко нічого немаючі, а все держучи.

¹¹ Уста наші відкрились до вас, Коринтяне; серця наші розпросторились.

¹² Не стїснені ви в нас, а тіснитесь в утробах ваших.

¹³ Такою ж нагородою (кажу вам, як дітям) розпросторітьесь і ви.

¹⁴ Не ходіть у жадному ярмі з невірними; яке бо товаришуванне праведности і беззаконня, і яка спільність сьвітла з темрявою?

¹⁵ Яка ж згода в Христа з Велиялом? або яка часть вірному з невірним?

¹⁶ І яка згода церкви Божої з ідолською? бо ви церква Бога живого, яко ж рече Бог: вселю ся в них, і ходити му; і буду їм Бог, а вони будуть мені люде.

¹⁷ Тим же вийдіть із між них, і відлучіть ся, глаголе Господь, і до нечистого не приторкайтесь; і я прийму вас,

¹⁸ і буду вам за отця, а ви будете мені за синів і дочок, глаголе Господь Вседержитель.

7

¹ Мавши оце сі обітування, любі (мої), очищуймо себе від усякої нечисті тіла і духа, звершуючи сьвятість у страхі Божому.

² Зрозумійте нас: ми нікого не скривдили, нікого не зопсували, ні з кого не здирали.

³ Не на осуд глаголю; бо попереду сказав я, що в серцях наших ви (такі), щоб умирати з вами і жити.

⁴ Велика сьмілость моя до вас, велика похвала мені за вас; сповнив ся я утіхою; надто багатий я радощами у всякому горю нашому.

⁵ Бо, й як прийшли ми в Македонію, ніякого впокою не мало тіло наше, у всьому бідуючи: осторонь боротьби, в середині страхі.

⁶ Та Бог, що втішає смиренних, утішив нас приходом Титовим,

⁷ не тільки ж приходом його, та й утішенням, котрим утішив ся про вас, оповідуючи ваше бажанне, ваше риданне, вашу прихильність до мене, так що я вельми зрадував ся.

⁸ Бо хоч я й засмутив вас посланнем, не каюсь, хоч і каюся; бачу бо, що те посланне, хоч і на час, засмутило вас.

⁹ Тепер я радуюсь, не тому, що ви засмутились були, а тому, що смуткували на покаянне; засмутились бо ви по Бозі, щоб ні в чому не було вам шкоди від нас.

¹⁰ Бо смуток по Бозі нерозкаяне покаянне на спасенне робить; смуток же сьвіта сього смерть робить.

¹¹ Ось бо се саме, що по Бозі смуткували, яке велике зробило в вас дбанне, а (яке) оправданне, а жаль, а страх, а бажанне, а ревність, яке (відомщенне)! У всьому показали ви, що чисті в сьому ділі.

¹² А хоч і писав я вам, то не задля того, хто скривдив, і не задля того, хто скривджений, а щоб явилось у вас дбанне наше про вас, перед Богом.

¹³ Того ж то втішились ми втішеннем вашим; а й надто більш зраділи радістю Титовою, що заспокоїв ся дух його від усіх вас.

¹⁴ Бо коли я хваливсь йому чим про вас, то не осоромив ся; а, як усе по правді говорили ми вам, так і хвала наша перед Титом правдивою була.

¹⁵ Серце ж його ще більш до вас (прихиляєть ся), згадуючи послух усіх вас, з яким страхом і трепетом прийняли його.

¹⁶ Радуюсь оце, що у всьому можу звіритись вам.

8

¹ Даємо ж вам знати, браттє, про благодать Божу, дану церквам Македонським,

² що у великому допусті горя наддостаток радощів їх, і до глибини убожество їх достаткувало

багацтвом ширости їх.

³ Бо вони по силі — се я свідкую — і над силу доброхінні.

⁴ З великим блганнем блгали нас прийняти дар і товаришуванне (спільність) в служенню свьятим.

⁵ І не, яко ж ми надїялись, а оддали себе перш Господеві, та й нам, волею Божою;

⁶ тим то ми вблагали Тита, щоб, яко ж перше почав, так і скінчив у вас благодать сю.

⁷ А ви, яко ж у всьому достаткуете вірою, і словом, і знаннем, і всяким дбаннем, і любовю вашою до нас, щоб і в сій благодаті достаткували.

⁸ Не повелїваючи глаголю, а через дбанне інших хочу допевнитись в ширості вашої любови.

⁹ Знаєте бо благодать Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас з'убожїв, бувши багатим, щоб ви убожеством Його збагатились.

¹⁰ І в сьому даю раду: се бо вам на користь, котрі не тільки робити, та й хотїти перш почали від торішнього літа.

¹¹ Тепер же і кінчіть роботу, щоб яко ж була охота хотїти, так щоб і скінчили по спромозї.

¹² Бо коли в кого є охота, то вона приятна по тому, як хто має, а не по тому, як хто не має.

¹³ (Нехай) бо не (буде) иншим одрада, а вам горе, а по рівнотї:

¹⁴ в теперешній час ваш достаток про їх недостаток, щоб і їх достаток був про ваш недостаток, щоб була рівнота,

¹⁵ яко ж писано: хто (назбирав) багато, не надто мав, і хто мало, не мав недостатку.

¹⁶ Дякуємо ж Богові, що дав таке щире дбанне про вас у серце Титу.

17 Бо благанне таки прийняв, та й, будши прихильнішим своєю охотою, вийшов до вас.

18 Послали ж ми з ним і брата, котрого похвала в євангелию по всіх церквах.

19 Не тільки ж се; а він і вибраний від церков товариш наш з сією благодаттю, що нею служимо на славу самого Господа й на одраду вашу,

20 остерегаючись того, щоб хто не дорікав нам достатком сім, котрим ми служимо,

21 промишляючи про добре не тільки перед Богом, та й перед людьми.

22 Послали ж з ними брата нашого, про котрого ми допевнились, що він у многому дуже пильний, тепер же він ще пильніший, у великій надії на вас.

23 Що до Тита, то він мій товариш і помічник про вас; що до братів наших, вони посланники церков, слава Христова.

24 Покажіть же доказ любови вашої і хвалення нашого вами перед ними й перед лицем церков.

9

1 Про служенне ж сьвятим злишне мені писати вам:

2 бо я знаю охоту вашу, котрою про вас хвалюсь Македонянам, що Ахая приготувилась від торішнього літа, і ваша ревність заохотила многих.

3 Післав же я братів, щоб похвала наша, що єсть про вас, не зробилась марна в сьому случаї, щоб, яко ж казав я, ви були готові,

4 щоб, як прийдуть зо мною Македоняне та знайдуть вас неготових, ми (щоб не сказати ви) не осоромились, сією сьмілостью хвальби.

5 Оце ж надумавсь я, що треба вблагати братге, нехай попередю пійдуть до вас, і заздалегідь

наготовлять сей дар ваш, про котрий наперед звіщено, що він готовий, так як дар, а не як здирство.

⁶ Оце ж: хто сіє скупю, скупю й жати ме; а хто сіє в дарах, в дарах і жати ме.

⁷ Кожен (давай), яко ж постановляє в серці, не з жалю або з примусу; веселого бо дателя любить Бог.

⁸ Силен же Бог всякою благодаттю збогатити вас, щоб у всьому всякого часу всякий достаток маючи, збагачувались ви всяким добрим ділом,

⁹ (яко ж писано: Розсипав, дав убогим; праведність його пробуває по вік.

¹⁰ Хто ж дає насінне сіючому, подасть і хліб на їжу, і намножить насінне ваше і зростить засіви праведности вашої),

¹¹ щоб у всьому збагатились на всяку щирість, котра через нас робить подяку Богу.

¹² Бо порядкуванне служення сього не тільки сповняє недостатки сьвятих, а також достаткує многими подяками Богові.

¹³ Дознавши служення сього, прославляють вони Бога за покірне визнаванне ваше благовістя Христового, і за щирість обцення з ними і з усіма,

¹⁴ і молять ся за вас, прихилиючись до вас задля превеликої благодати Божої в вас.

¹⁵ Дяка ж Богові за невимовний дар Його.

10

¹ Сам же я Павел благаю вас лагідністю і тихостою Христовою, а що в вічі смиренний між вами, а, не будучи між вами, сьміливий проти вас;

² благаю ж, щоб, будши між вами, не бути сьміливим з тією певнотою, якою думаю осьмілитись проти деяких, що думають про нас, ніби ми ходимо по тілу.

³ Бо ходячи в тілі, не по тілу воюємо:

⁴ (бо зброя воювання нашого не тілесна, а сильна Богом на зруйнування твердинь,)

⁵ руйнуючи видумки і всяку висоту, що встає проти знання Божого, і займаючи в полонь усякий розум на послух Христу,

⁶ і будучи на поготові помститись над усяким непослухом, як сповнить ся ваш послух.

⁷ Хиба ви на лице дивитесь? Коли хто певен у собі, що він Христів, нехай знов по собі думає так, що, як він Христів, так і ми Христові.

⁸ Бо коли б я ще більш хвалив ся властю нашою, що дав нам Господь на збудування, а не на зруйнування ваше, то не осоромив ся б.

⁹ (Та) щоб не здаватись, наче б лякав вас посланнями, —

¹⁰ бо послання (його) скажуть, важкі і кріпкі, а присутність тіла немочна і слово мизерне, —

¹¹ такий нехай се знає, що які ми словом у посланнях, не будши (між вами), такі ми й ділом, будши (між вами).

¹² Бо не сьміємо прилічувати або рівняти себе до деяких, що самі себе хвалять; ті, що самі в собі себе міряють і порівнюють самих себе, не розуміють.

¹³ Ми ж не без міри хвалити мемось, а по мірі мірила, що відмірив нам Бог, (яко) міру, щоб досягти і до вас.

¹⁴ Ми бо не так, як би не досягнувши вас, над міру простираємось; бо аж і до вас досягли благовістем Христовим.

¹⁵ Не без міри хвалимось чужою працею, маючи надію, що, як виросте віра ваша, то звеличимось і ми по мірилу нашому надто,

¹⁶ щоб і дальше вас благовістувати, і не хвалитись

над тим, що чужим мірилом приготовлене.

¹⁷ Хто ж хвалить ся, нехай у Господі хвалить ся.

¹⁸ Бо не той певний, хто сам себе хвалить, а кого Господь похваляє.

11

¹ Ой коли б ви трохи потерпіли моє безумство! а таки потерпите мене.

² Бо я ревную про вас ревністю Божою; я бо заручив вас одному мужові, щоб чистою дівою привести перед Христа.

³ Бою ся ж, щоб, як змій Єву обманив лукавством своїм, так не попсувались думки ваші, (одвернувши) від простоти в Христї.

⁴ Бо коли ж хто, прийшовши, іншого Христа проповідує, котрого ми не проповідували, або духа іншого ви приймаєте, котрого не прийняли, або інше благовісте, котрого не одержали; то ви були б дуже терпіливі.

⁵ Думаю бо, що я нічим не зоставсь позаду передніх апостолів.

⁶ Хоч бо я й неук словом, та не розумом; ні, ми знані у всьому між вами.

⁷ Або гріх я зробив, себе смиряючи, щоб ви пійшли вгору, бо даром благовісте Боже проповідував вам?

⁸ Од інших церков брав я, приймаючи плату, на служенне вам;

⁹ і, прийшовши до вас, та й будши в недостатку, не був я нікому важким; бо недостаток мій сповнили брати мої, що прийшли з Македонії; та й у всьому я хоронив себе, щоб не бути вам важким, і хоронити му.

¹⁰ (Як) істина Христова є в мені (так вірно), що похвала ся не загородить ся від мене в сторонах Ахайських.

11 Чого ж? хиба, що не люблю вас? Бог знає (те).

12 Що ж роблю, те й робити му, щоб відтяти причину тим, що хочуть причини, щоб чим хвалять ся, (у тому) показали ся як і ми.

13 Бо такі лжеапостоли, робітники лукаві, прикидають ся апостолами Христовими.

14 І не диво: сам бо сатана прикидаєть ся ангелом світлим.

15 Не велика ж річ, коли й слуги його прикидають ся слугами правди. Кінець їх буде по ділам їх.

16 Знов глаголю: щоб ніхто не вважав мене за безумного; коли ж ні, хоч яко безумного мене прийміть, щоб хоч трохи мені похвалитись.

17 А що глаголю, не глаголю по Господі, а мов би в безумстві, у сій певності похвали.

18 Яко ж бо многі хвалять ся по тілу, то й я хвалити мусь.

19 Радо бо терпите безумних, розумними бувши.

20 Терпите бо, як хто підневолює вас, як хто жере (вас), як хто обдирає (вас), як хто величаєть ся, як хто бе вас у лице.

21 Робом досади глаголю, так ніби ми знемоглись. Коли ж у чому хто осьмілюєть ся (у безумстві глаголю), то й я осьмілююсь.

22 Вони Євреї? І я. Вони Ізраїльтяне? І я. Вони насінне Авраамове? І я.

23 Христові слуги? (безумствуючи глаголю) я більше: В працях премного, в ранах без міри, у темницях пребагато, при смерті почасти.

24 Од Жидів пять раз по сорок без одного прийняв я.

25 Тричі киями бито мене, а один раз каменовано; тричі розбивав ся корабель, ніч і день пробув я в глибині;

²⁶ у дорогах почасти, у бідах (на) воді, у бідах (од) розбійників, у бідах од земляків, у бідах од поган, у бідах у городі, у бідах у пустині, у бідах на морі, у бідах між лукавими братами;

²⁷ у праці і в журбі, почасти в недосипанню, в голоді і жадді, в постах часто, в холоді й наготі.

²⁸ Опріч того, що осторонь, налягає на мене щоденна журба про всі церкви.

²⁹ Хто знемогає, щоб і я не знемогав? Хто блазнить ся, щоб і я не горів?

³⁰ Коли хвалитись треба, то хвалити мусь тим, що від немочі моєї.

³¹ Бог, Отець Господа нашого Ісуса Христа, будучи благословен на віки, знає, що я не обманюю.

³² У Дамаску царський намістник Арета, стеріг город Дамашан, хотівши піймати мене;

³³ і віконцем у коші спущено мене по стіні, і втік я з рук його.

12

¹ Не користь же мені хвалитись, та перейду до видіння і одкриття Господнього.

² Я знаю чоловіка в Христі перед чотирнайцятьма літами (чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю; Бог знає), підхопленого аж до третього неба.

³ І знаю такого чоловіка (чи в тілі, чи без тіла, не знаю; Бог знає),

⁴ що був підхоплений у рай, і чув він слова невимовні, що не можна чоловікові промовити.

⁵ Таким хвалити мусь; собою ж не хвалити мусь, а тільки немощами моїми.

⁶ Коли бо я схочу хвалитись, не буду безумний, бо говорити му правду; та вдержуюсь, щоб хто мене не вважав над те, чим бачить мене або чує що від мене;

⁷ І, щоб превеликими відкриттями надто не величатись мені, дано мені колючку в тіло, ангела сатану, нехай бє мене в лице, щоб не величав ся.

⁸ Про него тричі Господа благав я, щоб відступив від мене.

⁹ Та Він сказав мені: **Доволі з тебе благодати моєї, сила бо моя в немощі звершується.** Найлюбіще ж оце лучче хвалитись мені немощами моїми, щоб вселилась у мене сила Христова.

¹⁰ Тим любо мені в немочах, докорах, нуждах, гоненнях, тіснотах за Христа; коли бо я немочний, тоді я сильний.

¹¹ Я зробивсь безумним хвалячись; ви мене примусили; бо треба, щоб я був хвалений од вас; нічим бо я негірший од найперших апостолів, хоч я й ніщо.

¹² Справді ознаки апостола стались між вами у всякому терпінню, в ознаках, чудесах і силах.

¹³ Що бо єсть, чим вас упосліджено перед іншими церквами? хиба тим, що я сам не був вам важким? Простіть мені сю кривду.

¹⁴ Ось утретє готов я прийти до вас, і не буду важким вам, бо не шукаю вашого, а вас; бо не дітям треба для родителів скарбувати, а родителям для дітей.

¹⁵ Мені ж найлюбіщ буде втрачуватись і втрачувати себе за душі ваші; хочь вельми вас люблячи, я менше люблений вами.

¹⁶ Нехай же буде так, що я не отягчив вас; та може, бувши хитрим, підступом обдирав вас?

¹⁷ Хиба кого посилав я до вас і через него покористувавсь од вас?

¹⁸ Ублагав я Тита, й разом з ним послав брата. Хиба покористувавсь чим од вас Тит? Чи не тим же

духом ходили ми? не тими ж слідами?

¹⁹ Хиба думаєте знов, що оправдуємось перед вами? Перед Богом у Христі глаголемо; усе ж, любі, на ваше збудуваннє.

²⁰ Боюсь бо, щоб иноді прийшовши, не знайшов вас не такими, як хочу, і щоб ви не знайшли мене таким, якого не хочете: щоб иноді (не було) змагання, зависти, досад, сварок, пересудів, нашептів, пихи, безладу;

²¹ щоб, як прийду знов, не принизив мене Бог мій між вами, і щоб не оплакував многих, що перше згрішили, та й не покаялись у нечистоті, й блуді, й розпусті, що коїли.

13

¹ Се вже втретє йду до вас. При устах двох свідків або трох стане кожне слово.

² Наперед казав я вам і наперед кажу, мов би був перед вами вдруге, і тепер, не будши між вами, пишу до тих, що перше згрішили, і до всіх інших, що, як прийду знов, то не пощаджу:

³ бо ви шукаєте в мені доказу глаголючого в мені Христа, котрий до вас не немочний, а потужний в вас.

⁴ Бо хоч і розпято Його від немощі, та живий Він од сили Божої. Бо хоч і ми немочні в Йому, та жити мемо з Ним од сили Божої в вас.

⁵ Самих себе розбирайте, чи ви в вірі; самих себе вивідайте. Чи то ж не знаєте себе самих, що Ісус Христос у вас єсть? Хиба тільки, що ви недостойні.

⁶ Сподіваю ся ж, що зрозумієте, що ми не недостойні.

⁷ Молю ся ж Богу, щоб ви не зробили ніякого зла, не щоб ми хвальними явили ся, а щоб ви добре зробили, а ми яко нехвальні були.

⁸ Нічого бо не можемо проти правди, а за правду.

⁹ Радуємось бо, коли ми немочні, ви ж сильні; про се ж і молимо ся на звершенне ваше.

¹⁰ Тим то й не бувши між вами, пишу, щоб бувши між вами не зробив без'ощадно по властї, котру дав мені Господь на збудованне, а не на руйнованне.

¹¹ На останок, браттє, радуйте ся, звершуйтесь, утішайтесь, те ж саме думайте, мирно живіть, то й Бог любви й миру буде з вами.

¹² Вітайте один одного цілуваннем сьвятим. Вітають вас, усі сьвяті.

¹³ Благодать Господа Ісуса Христа і любов Божа, і причастє сьвятого Духа з усіма вами. Амінь.

Друге до Коринтян писано з Филип Македонських через Тита та Луку.

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-02-05

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 May 2026 from source
files dated 12 Dec 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358